

Tuulikki Ojanen

ANNE

RATSASTUSKILPAILUISSA

Anne ratsastuskilpailuissa

Tuulikki Ojanen

Anne
ratsastuskilpailuissa

SAGA Egmont

Anne ratsastuskilpailuissa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1988, 2023 Tuulikki Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727059181

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Kesä oli lopuillaan, ja koulu oli juuri alkanut. Anne istui luokassa, omalla paikallaan ikkunan vieressä ja tuijotti ulos. Hän ei kuitenkaan nähnyt kesäisen sinistä taivasta, ei huomannut auringon helottavan täyttä terää. Hän mietti eilen saamaansa kirjettä. Se oli Takulta, hänen tämän kesän ystävältään, johon hän oli tutustunut ratsastusleirillä. He olivat olleet erottamaton pari. Takku oli käynyt Annen perheen kesämökilläkin ja yhdessä tytöt olivat löytäneet Annelle maailman suloisimman hoitoaasin, Metusalemin. Samalla he olivat olleet mukana aikamoisessa seikkailussa. Siellä missä Takku oli tapahtui aina jotakin.

Aasi oli välillä oikea kiukkupussi, mutta Annelle se ei enää uhonnut. Se oli juuri tuotu maalta kaupunkitalille. Annea hymyilytti, kun hän muisti Jussin, tallinpitäjän, ilmeen, kun pitkäkorvainen otus oli ilmestynyt peräkärrystä jalat kiedottuina vaahtomuovikääreisiin kuin ainakin kilpahevosella.

Anne oli 12-vuotias, kuudennella luokalla, ja tuntui ettei hän tänä syksynä jaksaisi millään keskittyä koulunkäyntiin. Nytkin

hän vain mietti viikonlopun kilpailuja, joihin hänen oli määrä osallistua. Takku olikin kirjoittanut tulewansa lauantaina katsomaan kilpailuja. Äidillä ei varmaan olisi mitään sitä vastaan, että Takku yöpyisi heillä.

Anne istui takimmaisessa pulpetissa, sillä hän oli pitkä.

– Laihakin sinä olet, aivan liian laiha, mummo aina totesi tytön nähdessään.

Anne sipaisi vaaleat hiuksensa korvien taa, kumartui matikanvihon puoleen ja yritti laskea, riittäisivätkö hänen rahansa viikonlopun kilpailuihin. Hän osallistuisi niihin mustalla Joonas-ponilla. Anne oli viime keväänä ollut mukana erityisessä valmennusryhmässä ja ratsastanut kolmesti viikossa – siitä isä ei ollut pitänyt ollenkaan – he olivat aina riidelleet rahasta, äiti ja isä. Äiti oli kuitenkin pitänyt päänsä, kerrankin. Ja nyt olivat ensimmäiset piirikilpailut edessä. Myös Sanna, Annen hyvä ystävä samasta pihasta, osallistuisi Garibaldilla, joka oli suuri unelias ruuna.

– ... ja sitten Anne voikin kertoa mitä sai vastaukseksi tästä viimeisestä laskusta, Esko, matikanopettaja sanoi.

Anne pomppasi pystyyn, vaikka heidän ei enää tarvinnutkaan vastatessa nousta. Kuudensilla luokilla oli monia etuoikeuksia. Esko oli nuori ja hyvännäköinen, ja lähes kaikki luokan tytöt olivat häneen ihastuneita. Esko katsoi ankarasti Anneen, ja Anne voihki sisimmässään. Hän tunsu, miten kuuma puna levisi kasvoille. Voi itku! Hänellä ei ollut aavistustakaan missä laskussa he olivat, mutta onneksi kello soi välitunnille. Esko viittasi Annea jäämään luokkaan. Toiset häipyivät ulos, järjestäjille Esko nyökkäsi ja hekin poistuivat käytävään. Eskolla oli kirkkaansiniset silmät-ihan kuin Paul Newmanilla, Sanna oli kerran todennut. Sanna oli nyt seiskaluokalla, mutta Esko oli

opettanut häntä edellisenä vuonna. Nyt Eskon silmät olivat vihaiset ja hän pauhasi: – Mitä sinä oikein mietit päivät pitkät? Eilen oli ihan sama juttu! Kuudes luokka on tärkeä luokka. Olet niin lahjakas, että saisit kyllä tulla järkiisi. Mitä siellä päässä liikkuu kaiken aikaa?

Anne vilkuili jalkoihinsa, käsiinsä ja lattiaan, mutta Esko odotti vastausta.

– No kun ensi viikonloppuna on kilpailut, ja sitten Metusalem tuli eilen ja ... Anne lopetti vaisuna tajutessaan itsekin, miten hataria tällaiset selitykset olivat.

– Metusalem? Mikä se on? Joku muinaismuisto vai? Esko kysyi.

– Ei, tai melkein, Anne vastasi ja uskalsi hymyillä huomattaessaan, ettei Esko enää ollutkaan niin vihainen. – Se on aasi, ikivanha, ja mä hoidan sitä. Ja sitten mä olen menossa estekisoihin ja olen ihan hermona niiden takia ... Anne selitti.

– Jaaha, no jos nämä nyt sitten kelpaisivat selitykseksi. Mutta tästä lähtien sinun on oltava tunneilla mukana, täytyyhän kilpailuissakin osata keskittyä, vai mitä? Esko sanoi.

– No joo, tietysti. Hyvä on, mä parannan tapani, Anne lupasi ja livahti välitunnille.

Loppupäivän hän onnistui seuraamaan opetusta siedettävästi, kuvistunnilla hän piirsi hurjan kuvan Metusta. Aasi oli vanha, harmaa ja jyräpäinen.

Viimeinen tunti oli musiikkia. Opettaja oli nutturapäinen, ankara mutta oikeudenmukainen nainen. Hän rakasti musiikkia, ja häntä pidettiin hyvänä opettajana. Hänen tunniltaan ei uskaltanut lintsata. Luokan levottomin poika, Jaakko, paukutti pulpetin kannella tahtia väliään harjoitellessa. Opettaja, Bertta, vilkaisi poikaa pari kertaa musertavasti, mutta kun se ei

tehonnut, hän marssi tyynesti pojan luo, teippasi pulpetinkannen kiinni ja jatkoi väliäänen opettamista. Jaakkoa nauratti ja hän ilveili Annelle, mutta ei uskaltanut enää häiritä opetusta.

– Aika täti, hän totesi Annelle, kun kello oli soinnut.

Anne ryntäsi bussipysäkille ja ahtautui autoon. Taakse päästyään hän rojahti tapansa mukaan ikkunan viereen. Tänään ei samassa talossa asuva Rolle tullut autoon. Hän kävi ruotsinkielistä koulua keskikaupungilla, tosin jo lukion ensimmäistä luokkaa, mutta Anne ei ollut menettänyt toivoaan hänen suhteensa. Pieninä he olivat leikkineet pihalla yhdessä. Nyt Rolle päristeli mopollaan kaikki illat ja oleskeli ikäistensä kanssa pihalla. Anne sovitti koiranulkoiluttamisen siten, että tapasi Rollen. Poika piti koirista ja jutteli Annen kanssa taputellessaan Timiä, Annen perheen clumberspanielia.

Äiti oli vielä töissä ja isä oli häipynyt kavereidensa luo. Hän pääsi aikaisin töistä postista, mutta kotona hän ei juuri viihtynyt. Anne taputti Timiä, joka örisi ja kiikutti hänen tossunsa olohuoneen matolle iloisena saadessaan seuraa. Äiti oli pessyt perunat valmiiksi ja Annen tarvitsi vain keittää ne. Hän teki läksyt nopeasti ja soitti vielä huilua. Pikkusisko Katjakin ehti kotiin. Hän oli kaksi vuotta Annea nuorempi ja myös musiikkiluokalla.

Oli Katjan vuoro ulkoiluttaa Timiä, joten Anne pääsi heti syötyään lähtemään tallille. Hän sulloi taskunsa täyteen porkkanoita ja paukautti oven perässään kiinni. Pyörä löytyi kellarista, ja isä oli käynyt pumppaamassa renkaisiin ilmaa.

– Ihme kun se muisti, Anne jupisi itsekseen polkiessaan hiekkatietä tallille.

Annen mielestä isä oli ongelma. Hän oli aina menossa, kaljalla, ja huusi ratsastamisesta, soittamisesta ja ties mistä. Lapsille hän ei pahemmin mesonnut, mutta äiti sai kuulla kunniansa. Sanna oli kerran todennut, että isä oli varmaan mustasukkainen lapsista. Jotkut miehet olivat. He eivät koskaan kypsyneet vanhemman rooliin. Anne oli katsahtanut toisenkin kerran Sannaa, tämänhän puhui kuin suoraan jostakin oppikirjasta. Sanna oli vain nauranut. Hän oli 13-vuotias ja asui naapuritalossa. Todennäköisesti Sanna jo odottikin Annea tallilla.

Ajatuksissaan Anne oli ajanut hurjaa vauhtia ja oli jo perillä. Hän vei pyöränsä vajan seinustalle. Talli oli suuri, vanha navetta. Kaikki ratsastuskoulun hevoset ja ponit – yhteensä kaksitoista – omisti Jussi, mukava mies, jolla oli parta ja leppoisa olemus. Jussi oli opettanut Annea alusta asti, ja Annesta Jussi tuntui joskus läheisemmältä kuin isä. Vaikka välillä Jussi oli niin pahalla päällä, ettei kunnolla vastannut jos häntä puhutteli.

Talliin tultiin sivulta sisään ja vasemmalla olivat kaikki karsinat. Oikealla, kaurasäiliön vieressä, oli Metusalemin karsina. Jussi vasaroi siellä jotakin. Anne melkein jo arvasi, mitä oli tapahtunut. Hän kutsui kuitenkin ovelta aasia, joka heti töräytti innokkaasti. Tallin muut asukkaat liikehtivät levottomina äänen kuullessaan. Ne eivät olleet vielä tottuneet tulokkaaseen.

– Katso nyt, mitä tämä sun hoidokkisi on tehnyt. Karkasi heti ensimmäisenä iltana karsinastaan ja pisteli poskeensa aikamoisen määrän kauroja, Jussi sanoi mutta ei ollut vihaisen tuntuinen.

- Ei kai se ihan hirveästi syönyt? Anne kysyi.
- No ei, onneksi. Mutta ihme otus se on, sehän osaa avata ovia ihan itse. Vaikka nyt ei enää availe, tässä on sellainen

varmuuslukko, että sen takana pitäisi pysyä aasinkin, Jussi selitti ja saatuaan työnsä valmiiksi taputti aasia kaulalle.

Anne astui karsinaan ja Metu tervehti häntä tönimällä ja tuuppimalla isolla päällään. Anne tarjosi sille porkkanoita ja päästi sen sitten ulos. Hän oli sopinut Jussin kanssa, että Metu voisi olla pihalla vapaana, se kun oli tottunut siihen jo kesällä maalla. Aasi köpötteli mehevimpään ruohikkoon ja kävi innokkaasti mättään kimppuun. Anne kääntyi ja kiipesi tallinvintille oleskeluhuoneeseen.

Toiset olivat jo tulleet: Tuija, Sanna, Sini ja Nina. He odottelivat hermostuneina valmennustunnin alkamista. Heidän oli määrä hypätä rata, niin oli Jussi sanonut. Sanna teki tilaa vierelleen ja Anne kertoi kommelluksistaan matikantunnilla. Sanna hörähti säälimättä. Hän tiesi, että Annekin piti Eskosta, joten pieni huomio ei varmaan häntä pahemmin häirinnyt.

Sitten oli aika satuloida. Joonas odotti karsinassaan ja Anne heilautti satulan sen selkään. Tapansa mukaan Joonas siirtyi levottomasti ja luimisteli. Se ei kuitenkaan koskaan näykkinyt, joten Anne ei ollut millänsäkään. Sanna satuloi viereisessä karsinassa Garibaldia. Se oli suurikokoinen ja rauhallinen, ja kun Joonas vilkkaana ponina keksi kaikenlaista radalla, oli Garibaldin ratsastajan ongelma saada se liikkumaan kunnolla.

Tytöistä vanhin, 15-vuotias Tuija, ratsasti Parmaa. Parma oli englantilainen täysverinen, hoikkajalkainen, kuivarunkoinen tulisielu, joka aina radalle päästessään sekosi innosta. Sinin hevosena oli valmennuksessa kimo Mikki, joka oli kiertänyt elämänsä aikana omistajalta toiselle. Nyt se oli tyytyväinen oloonsa, sillä Jussi kohteli kaikkia hevosiaan hyvin ja oikeudenmukaisesti. Radalla Mikki hyppäsi miten milloinkin, jos sitä ei touhu huvittanut, se ei suostunut mihinkään. Ninalla

12-vuotiaan Annen on hankala keskittyä juuri alkaneeseen kouluvuoteen. Hänen mielessään pyörivät vain viikonlopun ratsastuskilpailut, joita punkkarikaveri Birgit eli Takkukin olisi tulossa katsomaan.

Annen vanhempien välit ovat kiristyneet, eikä isä pidä Annen hevosharrastuksesta. Kaiken huipuksi Annen on tarkoitus ratsastaa kilpailussa Joonas-nimisellä hevosella, joka vaikuttaa harjoituksissa varsin laiskalta ja itsepäiseltä.

Miten ratsastuskilpailut menevät, kun vanhempien riitely painaa Annen mieltä? Entä oppiiko Joonas tavoille ennen viikonlopun koitosta?

Tuulikki Ojanen (s. 1949) on suomalainen lastenkirjailija ja kääntäjä. Hän hyödyntää kirjoissaan runsaasti omaa kokemustaan ja tietouttaan ratsastamisesta.